

Arrest

nr. 319 729 van 9 januari 2025
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 28 juni 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 juni 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 september 2024 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 13 september 2024.

Gelet op de beschikking van 4 oktober 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 november 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. PARMENTIER *loco* advocaat C. DESENFANS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de wnd. voorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster, die verklaart de Syrische nationaliteit te hebben en bescherming geniet in Bulgarije, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” van 14 juni 2024, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

2. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013

betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, die als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, *Ibrahim e.a.*, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij voormelde bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (cf. HvJ 19 maart 2019, *gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a.*, pt. 89). Verder kan er niet worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, *Jawo*, pt. 95).

3. Uit de door verzoekster bijgebrachte landeninformatie blijkt dat er in Bulgarije sprake is van een precare situatie waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Bulgarije. De situatie voor statushouders in en bij terugkeer naar Bulgarije is ernstig en moeilijk, hetgeen onder andere het gevolg is van de administratieve obstakels waarmee zij worden geconfronteerd waardoor zij in zware en schrijnende levensomstandigheden kunnen terecht komen met belemmeringen inzake de toegang tot huisvesting of sociale bijstand en de bijna onbestaande beschikbaarheid van integratieprogramma's. Echter, er kan niet worden afgeleid dat de situatie van personen die er internationale bescherming hebben gekregen dermate ernstig is dat zij bij een terugkeer naar dat land a priori een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie waar de Bulgaarse autoriteiten onverschillig tegenover (zouden) staan en een individuele beoordeling van hun situatie niet meer nodig is.

In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, *Ibrahim e.a.*, pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van de verzoekende partij haar verzoek te beoordelen, waarbij het aan de verzoeker toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij/zij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die hem/haar in Bulgarije werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat hij/zij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

4. Verzoekster slaagt er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen. Zij betwist weliswaar in het verzoekschrift op algemene wijze, doch slaagt er niet in een ander licht te werpen op, wat in de bestreden beslissing concreet met betrekking tot haar persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije wordt vastgesteld. Door louter te verwijzen naar algemene informatie, de reeds afgelegde verklaringen te herhalen en te stellen dat zij het niet eens is met de gevolgtrekking van de commissaris-generaal, brengt verzoekster geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de bevindingen van de commissaris-generaal inzake de niet-ontvankelijkheid van het beschermingsverzoek.

Verzoekster maakt vooreerst niet aannemelijk dat zij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Bulgarije of waardoor zij bij terugkeer naar Bulgarije een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Verzoekster verwijst naar haar diagnose van fibromyalgie. Het komt verzoekster toe, in navolging van de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie, om in concreto aan te tonen dat zij haar rechten en voordelen niet zou kunnen laten gelden in Bulgarije. Verzoekster stelt dat het goed gaat ondanks haar diagnose (CGVS, vragen 26 en 28). Verzoeksters diagnose werd in Bulgarije nauwkeurig bepaald, zij kreeg er kinesitherapie en wou gaan werken (CGVS, vragen 7,

12-15, 25-26 en 31; kinesitherapeutisch evolutieverslag van 22 mei 2024). Ook was zij in de mogelijkheid om van Bulgarije tot België te reizen (CGVS, vraag 23). Aldus brengt verzoekster wat betreft haar persoonlijke situatie geen specifieke elementen die blijken geven van een bijzondere kwetsbaarheid die haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Bulgarije, of waardoor zij bij terugkeer naar Bulgarije een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

Er wordt niet betwist dat verzoeksters vader op 1 december 2021 de subsidiaire beschermingsstatus verleend werd in Bulgarije (AD CGVS vader, map 6 met landeninformatie, antwoord Dublin Unit van Bulgarije van 7 maart 2024). Verzoekster kwam vervolgens in maart 2023 met haar moeder en haar jongere broer naar Bulgarije in het kader van gezinshereniging. Verzoekster betoogt in voorliggend verzoekschrift dat zij in Bulgarije een verblijfsvergunning heeft gekregen op basis van gezinshereniging, en niet op basis van internationale bescherming. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat familieleden dezelfde status en rechten hebben als die welke aan het familielid worden toegekend die internationale bescherming geniet (AIDA, Country report Bulgaria, update 2023 – juli 2024, p.116). Ook uit het administratief dossier blijkt dat aan verzoekster op 15 september 2023 de subsidiaire bescherming werd toegekend, nadat zij met de rest van het gezin via gezinshereniging naar Bulgarije was gereisd (AD CGVS, map 6 met landeninformatie, antwoord Dublin Unit van Bulgarije van 7 maart 2024). Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat personen met subsidiaire bescherming in Bulgarije een verblijfsvergunning krijgen geldig voor drie jaar (AIDA, Country report Bulgaria, update 2023 – juli 2024, p. 110), waardoor verzoekster internationale bescherming geniet tot september 2026. Aangezien verzoeksters verblijfstitel geldig is, valt zij niet onder de juridische 'catch 22'. Dit is de situatie waarin begunstigden, om hun identiteitsdocumenten te verkrijgen, een woonplaats moeten opgeven om geregistreerd te kunnen worden in de 'civiele nationale database'. Echter mogen begunstigden niet langer het adres gebruiken van het opvangcentrum waar zij verblijven en moeten dus een eigen adres opgeven. Om een woning te huren, moeten zij echter beschikken over geldige identiteitsdocumenten. Hierdoor wordt het zowel onmogelijk voor hen om een geldig adres of domicilie op te geven aangezien zij geen verblijfplaats kunnen huren zonder een geldig identiteitsdocument, als onmogelijk om identiteitsdocumenten te verkrijgen aangezien zij hiervoor een geldig adres of domicilie moeten hebben. Deze juridische 'catch 22' heeft geleid tot voortdurende wanpraktijken, waaronder valse huur- en adresregistraties om begunstigden in staat te stellen identiteitsdocumenten te verkrijgen, aangezien een geldig identiteitsdocument een voorwaarde is voor het uitoefenen van hun rechten (AIDA, Country report Bulgaria, update 2023 – juli 2024, p. 110). Het feit dat verzoekster niet meer in het bezit is van haar Bulgaarse identiteitsdocumenten, doet aan bovenstaande geen afbreuk. Niets wijst erop dat verzoekster bij een terugkeer naar Bulgarije geen duplicaat zou kunnen aanvragen van de verblijfsvergunning die zij aldaar verkreeg.

De Raad wijst er tot slot in dit verband op dat er een onderscheid dient te worden gemaakt tussen de verleende internationale beschermingsstatus enerzijds en de daaraan gekoppelde verblijfstitel anderzijds. Dit onderscheid vindt weerklink in het vigerende EU-acquis, waar de richtlijn 2011/95/EU in de artikelen 13 en 18 alludeert op het verlenen van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus en in artikel 24 de modaliteiten van de respectieve verblijfstitels regelt. Waar de verblijfstitels blijkens deze richtlijn in wezen beperkt in de tijd en verlengbaar zijn (zoals overigens ook in België), is zulks in beginsel niet het geval wat betreft de verleende beschermingsstatus die onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd (cf. de artikelen 11, 14, 16 en 19 van de richtlijn 2011/95/EU). Verzoekster brengt geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die wijzen op een intrekking of opheffing van de haar verleende status, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin.

Uit het enkele feit dat zij Bulgarije heeft verlaten en niet in het bezit is van haar Bulgaarse identiteitsdocumenten, kan niet worden afgeleid dat verzoekster er niet langer over internationale bescherming beschikt. Indien verzoekster van mening is dat er een einde zou gesteld kunnen worden aan haar verblijfsstatuut omwille van een afwezigheid, of hiertoe een procedure is opgestart, komt het haar toe om dit op afdoende wijze aan te tonen. Het louter in vraag stellen volstaat niet. Verder liggen er geen stukken voor die er zouden op wijzen dat verzoekster andere stappen heeft genomen om de nodige informatie te bekomen. Aangezien, gelet op het bovenstaande, met reden aangenomen kan worden dat haar internationale beschermingsstatus in Bulgarije nog steeds geldig is, wijst niets er daarenboven op dat verzoekster niet zou kunnen terugkeren naar Bulgarije en dat zij er de haar verleende bescherming evenals de daaraan verbonden rechten niet zou (kunnen) genieten. Het komt te dezen aan de verzoekster toe om, gelet op het gegeven dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zij actueel nog steeds internationale bescherming in Bulgarije geniet, op concrete wijze aan te tonen dat het verkrijgen van geldige verblijfsdocumenten, desgevallend mits het vervullen van een aantal formaliteiten, niet langer tot de mogelijkheden behoort. Verzoekster laat evenwel na dergelijk bewijs te leveren. Zij brengt geen op haar persoonlijke situatie toegespitste concrete en dienstige elementen aan waaruit blijkt dat zij, bij het verstrijken

van de geldigheid ervan, haar Bulgaarse verblijfsdocumenten, en/of andere aan haar internationale beschermingsstatus verbonden documenten, niet zou kunnen verlengen of vernieuwen.

Voorts wijst de Raad erop dat het aan de begunstigde(n) van internationale bescherming toekomt om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk te zoeken en de taal te leren. Er kan van verzoekster verwacht worden dat zij de nodige procedures doorloopt en geduld uitoefent vooraleer hieromtrent conclusies te trekken. Zulke inspanningen mogen niet genoegzaam blijken uit verzoeksters verklaringen en gedragingen. Zoals de commissaris-generaal terdege opmerkt hebben verzoekster en haar gezin ongeveer een maand na het verkrijgen van de verblijfsdocumenten het land verlaten (CGVS moeder, vraag 8), wat niet getuigt van een oprechte intentie om een duurzaam bestaan in de andere lidstaat uit te bouwen en er hun rechten te doen gelden.

Uit haar verklaringen blijkt dat verzoekster zeer beperkte stappen ondernomen heeft om de taal te leren of om huisvesting of werk te vinden in Bulgarije. Verzoekster betoogt in voorliggend verzoekschrift dat zij in Bulgarije niet de kans kreeg om de taal te leren aangezien zij wel degelijk fysiek naar scholen en instellingen is gegaan om Bulgaars te leren, maar dat dit niet bestond. Ze maakt dit geenszins aannemelijk door dit louter op te werpen zonder te ondersteunen met objectieve verklaringen of een officieel document, en toont niet aan dat zij ernstige concrete stappen ondernomen heeft om in Bulgarije taallessen te volgen. Het louter stellen dat het voorstel van het leren van Bulgaars via een applicatie op haar telefoon enkel voldoende zou zijn voor een basiskennis van de taal, doet niets af aan bovenvermelde vaststellingen. Hetzelfde geldt voor haar zoektocht naar werk. Verzoekster stelt in voorliggend verzoekschrift dat zij niet in staat was om werk te vinden aangezien zij geen Bulgaars sprak, en dat zij Engels moest spreken om een baan te vinden. Echter baseert zij zich op een enkele poging bij een bedrijf waar men zocht naar Engelstalige werknemers. Een loutere bewering dat zij niet werd aangenomen omdat Arabische mensen niet werden aangenomen, volstaat niet om haar gebrek aan inspanningen te verschonen. Bovendien blijkt uit verzoeksters verklaringen dat zij hierna enkel beperkte inspanningen geleverd heeft om werk te zoeken, ze stelt louter 'via via' geprobeerd werk te zoeken, zonder concrete voorbeelden te geven (CGVS verzoekster, vraag 51). Door er verder op te wijzen dat haar vader slechts tijdelijk werk vond, toont verzoekster niet aan dat zij ernstige pogingen ondernomen heeft om haar rechten als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije te doen gelden. Er wordt hierbij opgemerkt dat verzoekster haar middelbare school afgemaakt heeft in Syrië en het Engels machtig is aangezien zij gedurende twee jaar Engelse literatuur studeerde aan de universiteit (CGVS, vragen 30, 34 en 54), wat kan helpen in haar zoektocht naar werk. Uit haar verklaringen of uit het verzoekschrift kan verder niet worden afgeleid dat ze enige moeite heeft gedaan om verdere ondersteuning te vinden of beroep heeft gedaan op organisaties of overheidsinstanties om taallessen, opleidingen of werk te vinden. Zij toont dan ook niet aan dat zij ernstige pogingen ondernomen heeft om haar rechten als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije te doen gelden of dat zij in een verregaande materiële deprivatie terecht zal komen, die haar niet in staat stelt om te voorzien in haar meest elementaire behoeften en negatieve gevolgen zou hebben voor haar fysieke of mentale gezondheid of haar in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid, noch dat zij zou worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest. Door in voorliggend verzoekschrift louter te stellen dat de commissaris-generaal zich beperkt tot een heel stereotiepe argumentatie wat betreft de situatie van begunstigten van internationale bescherming in Bulgarije, kan verzoekster geen ander licht werpen op de beoordeling in de bestreden beslissing. Volledigheidshalve blijkt uit verzoeksters verklaringen dat zij en haar gezin via gezinshereniging naar Bulgarije konden komen en dat zij steeds in de mogelijkheid waren om een woning te huren (CGVS, vragen 38-42).

Verder haalt verzoekster in voorliggend verzoekschrift haar medische problematiek aan. Zij kreeg in Bulgarije de diagnose van fibromyalgie en heeft cervicale en hoofdpijnlachten. Verzoekster maakt evenwel niet aannemelijk dat zij omwille van haar gezondheidsproblemen over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Bulgarije. Uit verzoeksters kinesitherapeutisch evolutieverslag van 22 mei 2024 blijkt dat zij ook in Bulgarije kinesitherapie heeft gehad, en dat de kinesist in België verzoekster aanraadt om af en toe een kinesitherapeutische behandeling te ondergaan om de klachten onder controle te krijgen. Er kan dan ook niet zonder meer gesteld worden dat verzoekster geen toegang had tot medische zorg in Bulgarije. Zo werd haar diagnose in Bulgarije nauwkeurig bepaald werden (CGVS, vraag 7). Ook stelt verzoekster dat zij hierbij geholpen/begeleid werd door een organisatie (CGVS, vraag 8). Waar verzoekster aanhaalt dat uit het medisch attest blijkt dat er niets gedaan werd om haar gezondheidstoestand in Bulgarije te verbeteren, kan zij dan ook niet gevolgd worden. Verzoekster stelt verder dat zij in Bulgarije een soort van elektriciteitsbehandeling kreeg, en dat de behandeling in België effectiever is. Het kwaliteitsverschil qua gezondheidssysteem volgt uit de eventuele beperkingen van het gezondheidssysteem in de lidstaat op zich en verzoekster dient zich hiervoor te beroepen op de geëigende procedure. Dat verzoekster de voorkeur geeft aan de behandeling die zij in België krijgt (CGVS, vragen 10-11), toont niet aan dat zij in Bulgarije niet geholpen werd, noch dat zij geen toegang had

tot gezondheidsinstanties. Tot slot stelt verzoekster dat zij in Bulgarije een ziektekostenverzekering wilde afsluiten, maar dat dit financieel onmogelijk was (CGVS, vragen 18 en 29). Hierover meer gevraagd, verklaart verzoekster dat haar gezin de kosten niet kon dragen aangezien ze geen werk en dus geen inkomsten hadden (CGVS, vraag 29). Er wordt opgemerkt dat de noodzaak om te betalen voor medische zorgen niet wil zeggen dat ze geen toegang heeft tot medische hulp. Verzoekster maakt hier in ieder geval niet mee aannemelijk dat zij geen medische hulp kon krijgen in Bulgarije. Hetzelfde geldt voor haar psychologische problemen. Verzoekster stelt dat zij psychisch lijdt en dat een eerste afspraak zou hebben plaatsgevonden in België. Nergens uit blijkt en verzoekster toont niet aan dat zij in Bulgarije geen toegang zou hebben tot de nodige psychologische ondersteuning, indien haar problemen in dit verband zouden aanhouden. Gelet op voorgaande vaststellingen, maakt verzoekster niet aannemelijk dat zij geen toegang zou hebben tot de medische en psychologische zorg, waardoor niet kan worden aangenomen dat haar medische en psychologische ondersteuning onderbroken zou worden.

Waar verzoekster in voorliggend verzoekschrift herinnert aan de incidenten die haar vader meemaakte tijdens zijn asielprocedure, heeft de commissaris-generaal terecht geoordeeld dat haar vader met deze feiten geconfronteerd werd vooraleer hij internationale bescherming in Bulgarije werd verleend. Deze feiten situeren zich bijgevolg op een welbepaalde plaats, gedurende een welbepaalde periode en binnen een welbepaalde context. Bijgevolg is deze situatie niet zonder meer representatief voor de kwalificatie en beoordeling van zijn situatie als begunstigde van internationale bescherming, aan wiens status, overeenkomstig het Unierecht, diverse rechten en voordelen verbonden zijn. Hetzelfde geldt voor de administratieve problemen die verzoekster, haar broer en haar moeder gekend hebben om hun verblijfsdocumenten te bekomen nadat zij met gezinshereniging naar Bulgarije waren gekomen.

Waar verzoekster in het verzoekschrift aanvoert dat zij en haar gezinsleden geleden hebben onder vreemdelingenhaat van de Bulgaarse bevolking en onder xenofobie van andere personen met het moslimgeloof wegens hun religieuze (Ismaëlitische) overtuiging, kan de Raad slechts vaststellen dat, indien dit inderdaad het geval was, hoewel ten eerste betreurenswaardig, hieruit evenmin kan blijken dat verzoekster en het gezin in geval van terugkeer naar Bulgarije hierdoor zullen terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hen niet in staat stelt om te voorzien in de meest elementaire behoeften. De Raad merkt hierbij op dat verzoekster en haar gezinsleden nalieten om beroep te doen om de Bulgaarse autoriteiten. Verzoekster betoogt in het verzoekschrift dat er geen mogelijkheid was om bescherming van de autoriteiten te krijgen. Zo stelt zij dat de politieagenten niet gewelddadig waren tegen haar en haar gezin, maar ze beledigden hen in het Bulgaars toen ze zagen dat ze Arabisch waren. Uit de verklaringen van verzoekster en haar gezinsleden kan dan ook niet blijken dat zij andere stappen gezet hebben om de hulp in te roepen van de Bulgaarse autoriteiten of andere organisaties. Het vermoeden dat haar grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije geëerbiedigd worden, impliceert tevens dat de daar aanwezige autoriteiten in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden mits verzoekster uiteraard de nodige stappen zet. De Raad merkt in dat verband nog op dat vreemdelingen in Bulgarije, net als in andere lidstaten, kunnen worden geconfronteerd met discriminatie, racisme of xenofobie maar dat dit niet tot het besluit leidt dat de Bulgaarse autoriteiten hun verplichtingen ten aanzien van de verzoekster niet zullen nakomen of dat dit invloed heeft op de werking van de officiële instanties en de rechtscolleges in Bulgarije. Bovendien houdt dit evenmin in dat de Bulgaarse autoriteiten hun verdragsrechtelijke verplichtingen niet nakomen en dat zij niet bij machte zijn om een passende bescherming te bieden aan betrokkene bij situaties van discriminatie, racisme of xenofobie. Door louter te stellen dat zij in België niet onder dit racisme lijdt, kan verzoekster geen ander licht werpen op de bevindingen van de commissaris-generaal. Verzoekster brengt in voorliggend verzoekschrift aldus geen concrete nieuwe elementen aan die tot een andere appreciatie kunnen leiden.

Waar verzoekster aanvoert dat een terugkeer naar Bulgarije een schending zou uitmaken van artikel 8 van het EVRM omdat het noodzakelijk is dat zij en haar familie samen in België kunnen verblijven, wijst de Raad er op dat dit niet het voorwerp uitmaakt van de procedure voor de Raad en haar betoog niet dienstig is. De bestreden beslissing strekt er niet toe haar gezinsleven te verhinderen of te bemoeilijken maar houdt enkel in dat haar verzoek niet-ontvankelijk wordt verklaard nu zij reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat. Bovendien betreft de bestreden beslissing geen verwijderingsbeslissing.

Een algemene verwijzing, zoals in het verzoekschrift waarbij dienaangaande naar algemene landeninformatie wordt verwezen met betrekking tot de moeilijke (levens)omstandigheden voor begunstigten van internationale bescherming in Bulgarije, volstaat niet om zonder meer aan te tonen dat verzoekster als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. Dit dient in concreto te worden aangetoond, waar verzoekster in gebreke blijft.

Waar verzoekster doorheen het verzoekschrift verwijst naar arresten van de Raad en naar internationale rechtspraak, wijst de Raad erop dat precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. De

rechtspraak van de Raad betreft individuele gevallen en heeft geen precedentswaarde die bindend is. Elk verzoek om internationale bescherming dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden, zoals in casu geschiedt.

Verzoekster toont niet aan, ook al kan worden aangenomen dat haar situatie door onzekerheid of een verslechtering van haar levensomstandigheden gekenmerkt wordt, dat zij bij een terugkeer naar Bulgarije in een situatie terechtkomen die zo ernstig is dat haar toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., overweging 91). Zij toont niet aan dat zij bij een terugkeer naar Bulgarije persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

Verzoekster kan, gelet op de gedane vaststellingen, niet overtuigen dat er in haar hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat zij, buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht zal komen. Zij maakt niet in concreto aannemelijk dat zij daadwerkelijk verhinderd was om in Bulgarije in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat zij Bulgarije heeft verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade. Er zijn evenmin aanwijzingen dat verzoekster verhinderd zou zijn om opnieuw tot het Bulgaarse grondgebied te worden toegelaten. Verzoekster maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat haar situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die haar in Bulgarije werd verleend, kan stellen. De stelling dat verzoekster in geval van terugkeer naar Bulgarije zal worden blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen is louter gebaseerd op hypothesen zonder dat verzoekster aantoont dat zij persoonlijk in een situatie zouden belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

5. Derhalve lijkt verzoekster geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Bulgarije.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt verzoekster kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe verzoekster de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 6 november 2024 staat het volgende vermeld:

*“Tolk 1492 legt de eed af en tolkt Arabisch
De zaken met rolrs 14-15-16 worden tezamen opgeroepen.*

De voorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikkingen, voorwerp van de vragen tot horen.

VzP'n stellen dat VwP ten onrechte de toepassing heeft gemaakt van art. 57/6, §3, 1ste lid Vw. wat betreft de verblijfsvergunningen van de moeder, zoon en dochter gezien deze via gezinshereniging de vader vervoegd hebben. Zij hebben een ander statuut dan de vader. Ondanks hun toegekende status in Bulgarije leefden ze in dringende materiële nood, slachtoffer van xenofobie en discriminatie ten aanzien van hun religieuze overtuiging, bovendien was er de slechte gezondheidstoestand van de moeder waarvoor geen zorg was. De ouders hebben hun beschermingsdocumenten niet bijgehouden bij aankomst in België, er zijn talrijke getuigenissen van hun slechte behandeling, de vader is depressief, net als hun zoon, de psychische toestand van het gezin is slecht. De dochter geeft aan dat ze zowel Syrië als Bulgarije ontvlucht is, ze is op zoek naar een stabiel leven, de Belgische openheid is zeer goed voor haar, daarom heeft ze voor hier gekozen. In Bulgarije had ze geen keuze. De vader bevestigt dat de Bulgaarse autoriteiten niets aanbieden aan nieuwkomers om een toekomst uit te bouwen, bovendien worden ze twee maal gediscrimineerd: ze worden als Arabier geklasseerd maar binnen die groep zijn zij een religieuze minderheid, Ismaëlieten, die ook niet aanvaard worden, noch door de moslims noch door de christenen (in Bulgarije). Vandaar de keuze voor België. Het gezin heeft het nog steeds psychisch moeilijk en bepaalde gezinsleden denken aan zelfmoord. De zoon spreekt Nederlands en wijst op het slechte leven in Bulgarije in tegenstelling tot hier, waar hij naar school gaat en vrienden heeft, hij wil een actief en sociaal leven."

5. Met voormelde argumentatie brengt verzoekster geen concrete en dienstige argumenten bij die afbreuk kunnen doen aan de in de beschikking opgenomen grond.

In voormelde beschikking wordt uitgebreid ingegaan op en worden de door verzoekster aangehaalde individuele elementen omstandig besproken, waarbij wordt vastgesteld dat zij niet aantoonde dat zij persoonlijk haar rechten en voordelen als statushouder in Bulgarije niet meer kan laten gelden en een situatie van materiële deprivatie dreigt.

Verzoekster gaat ter terechtzitting niet concreet in op de betreffende bevindingen dienaangaande in de beschikking. Ze laat also na een ander licht te werpen op de in de beschikking gedane vaststellingen omtrent haar individuele, persoonlijke situatie als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije.

6. Waar verzoekster betwist dat zij over een beschermingsstatus beschikt en volhardt in het feit dat zij via gezinshereniging naar Bulgarije kwam, nadat haar vader daar op 1 december 2021 de subsidiaire beschermingsstatus verkreeg, wordt gewezen op punt 4 van de beschikking. Daarin wordt uiteengezet dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat ook aan verzoekster de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend, met name op 15 september 2023, nadat zij inderdaad op basis van gezinshereniging Bulgarije was binnengekomen. Haar verblijfsvergunning is bijgevolg geldig voor 3 jaar. Volledigheidshalve wordt herhaald dat uit de beschikbare landeninformatie daarnaast nog blijkt dat familieleden dezelfde status en rechten hebben als die welke aan het familielid worden toegekend die internationale bescherming geniet (AIDA, *Country report Bulgaria*, update 2023 – juli 2024, p.116).

In de beschikking wordt gesteld dat verzoeksters verblijfstitel geldig is en zij dus niet onder de juridische 'catch 22' valt. Voor het overige wordt verwezen naar wat in de beschikking onder punt 4. gesteld wordt inzake haar verblijfstitel, de mogelijkheid om een duplicaat aan te vragen, het onderscheid tussen de verleende status en de daaraan gekoppelde verblijfstitel en inzake het feit dat het aan haar toekomt om aan te tonen dat het verkrijgen van geldige verblijfsdocumenten niet langer tot de mogelijkheden zou behoren.

7. Verzoekster verwijst ter zitting naar de discriminatie waarvan zij en haar familie het slachtoffer werden en hun nood aan (psychische) gezondheidszorg. Bij aanvullende nota van 4 november 2024 voegt verzoekster een attest bij van een psychotherapeut van 26 oktober 2024 waarin gesteld wordt dat de familie een oorlogstrauma heeft opgelopen in Syrië, dat ze in Bulgarije niet aanvaard werden, dat ze er gediscrimineerd werden en dat ze in België meer kansen krijgen. In dit verband wordt verwezen naar wat onder punt 4. van de beschikking wordt gesteld:

"Verzoekster maakt vooreerst niet aannemelijk dat zij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Bulgarije of waardoor zij bij terugkeer naar Bulgarije een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Verzoekster verwijst naar haar diagnose van fibromyalgie. Het komt verzoekster toe, in navolging van de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie, om in concreto aan te tonen dat zij haar rechten en voordelen niet zou kunnen laten gelden in Bulgarije. Verzoekster stelt dat het goed gaat ondanks haar diagnose (CGVS, vragen 26 en 28). Verzoeksters diagnose werd in Bulgarije nauwkeurig bepaald, zij kreeg er kinesitherapie en wou gaan werken (CGVS, vragen 7, 12-15, 25-26 en 31; kinesitherapeutisch evolutieverslag van 22 mei 2024). Ook was zij in de mogelijkheid om van Bulgarije tot België te reizen (CGVS, vraag 23). Aldus brengt verzoekster wat betreft haar persoonlijke situatie geen specifieke elementen die blijken geven van een bijzondere kwetsbaarheid die haar zou

verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Bulgarije, of waardoor zij bij terugkeer naar Bulgarije een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.” en

“Verder haalt verzoekster in voorliggend verzoekschrift haar medische problematiek aan. Zij kreeg in Bulgarije de diagnose van fibromyalgie en heeft cervicale en hoofdpijnlachten. Verzoekster maakt evenwel niet aannemelijk dat zij omwille van haar gezondheidsproblemen over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Bulgarije. Uit verzoeksters kinesitherapeutisch evolutieverslag van 22 mei 2024 blijkt dat zij ook in Bulgarije kinesitherapie heeft gehad, en dat de kinesist in België verzoekster aanraadt om af en toe een kinesitherapeutische behandeling te ondergaan om de klachten onder controle te krijgen. Er kan dan ook niet zonder meer gesteld worden dat verzoekster geen toegang had tot medische zorg in Bulgarije. Zo werd haar diagnose in Bulgarije nauwkeurig bepaald werden (CGVS, vraag 7). Ook stelt verzoekster dat zij hierbij geholpen/begeleid werd door een organisatie (CGVS, vraag 8). Waar verzoekster aanhaalt dat uit het medisch attest blijkt dat er niets gedaan werd om haar gezondheidstoestand in Bulgarije te verbeteren, kan zij dan ook niet gevolgd worden. Verzoekster stelt verder dat zij in Bulgarije een soort van elektriciteitsbehandeling kreeg, en dat de behandeling in België effectiever is. Het kwaliteitsverschil qua gezondheidssysteem volgt uit de eventuele beperkingen van het gezondheidssysteem in de lidstaat op zich en verzoekster dient zich hiervoor te beroepen op de geëigende procedure. Dat verzoekster de voorkeur geeft aan de behandeling die zij in België krijgt (CGVS, vragen 10-11), toont niet aan dat zij in Bulgarije niet geholpen werd, noch dat zij geen toegang had tot gezondheidsinstanties. Tot slot stelt verzoekster dat zij in Bulgarije een ziektekostenverzekering wilde afsluiten, maar dat dit financieel onmogelijk was (CGVS, vragen 18 en 29). Hierover meer gevraagd, verklaart verzoekster dat haar gezin de kosten niet kon dragen aangezien ze geen werk en dus geen inkomsten hadden (CGVS, vraag 29). Er wordt opgemerkt dat de noodzaak om te betalen voor medische zorgen niet wil zeggen dat ze geen toegang heeft tot medische hulp. Verzoekster maakt hier in ieder geval niet mee aannemelijk dat zij geen medische hulp kon krijgen in Bulgarije. Hetzelfde geldt voor haar psychologische problemen. Verzoekster stelt dat zij psychisch lijdt en dat een eerste afspraak zou hebben plaatsgevonden in België. Nergens uit blijkt en verzoekster toont niet aan dat zij in Bulgarije geen toegang zou hebben tot de nodige psychologische ondersteuning, indien haar problemen in dit verband zouden aanhouden. Gelet op voorgaande vaststellingen, maakt verzoekster niet aannemelijk dat zij geen toegang zou hebben tot de medische en psychologische zorg, waardoor niet kan worden aangenomen dat haar medische en psychologische ondersteuning onderbroken zou worden.”

Het stuk gevoegd bij de aanvullende nota doet hieraan geen afbreuk en werpt geen nieuw licht op deze zaak, gezien het een algemene uitleg betreft en geen diagnose bevat.

8. Verzoekster wijst erop dat zij en haar familie gediscrimineerd werden in Bulgarije en dat er niets wordt aangeboden aan nieuwkomers. Er wordt ook hier verwezen naar wat in dit verband in de beschikking wordt gesteld onder punt 4. Hier wordt ingegaan op de aangehaalde discriminatie en wordt gesteld dat deze discriminatie, hoewel ten eerste betreurenswaardig, niet meebrengt dat verzoekster in geval van terugkeer naar Bulgarije zal terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die haar niet in staat stelt om te voorzien in de meest elementaire behoeften. Inzake haar integratiemogelijkheden in Bulgarije wordt in de beschikking gesteld dat van haar verwacht kan worden dat zij de nodige procedures doorloopt en geduld uitoefent en dat uit haar verklaringen niet blijkt dat zij inspanning heeft geleverd om verdere ondersteuning te vinden of beroep heeft gedaan op organisaties of overheidsinstanties om taallessen, opleidingen of werk te vinden. Er wordt hier uitgebreid op ingegaan in de beschikking. Door louter te herhalen dat zij en haar familie gediscrimineerd werden en dat hen geen integratiemogelijkheden werden geboden, doet verzoekster geen afbreuk aan de uitgebreide motieven van de beschikking.

Verzoekster brengt geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat zij buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om in Bulgarije terecht is gekomen of terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die haar niet in staat stelt om te voorzien in haar meest elementaire behoeften. In voorliggend geval blijkt, na een individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, dat verzoekster niet aantoonbaar dat de bescherming die haar in Bulgarije verleend werd, ontoereikend zou zijn.

9. Gelet op het geheel van de vaststellingen, waaronder die in de bestreden beslissing die niet worden ontkracht of weerlegd, en in acht genomen wat voorafgaat, heeft verzoekster dus niet *in concreto* aannemelijk gemaakt dat zij zich niet langer zou kunnen beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Bulgarije of dat de bescherming die haar in Bulgarije verleend werd, ontoereikend zou zijn. Verzoekster kan evenmin in alle redelijkheid stellen dat er in haar hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat zij wegens een bijzondere kwetsbaarheid, buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht zal komen, die haar niet in staat stelt om te voorzien in haar meest elementaire behoeften en negatieve gevolgen zou hebben voor haar fysieke of mentale gezondheid of haar in een toestand van achterstelling zou brengen die

onverenigbaar is met de menselijke waardigheid, noch dat zij zou worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest.

Verzoekster toont op geen enkele wijze aan dat zij verhinderd was om in Bulgarije in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen.

10. Alles samengenomen is de Raad van oordeel dat verzoekster geen elementen heeft aangebracht waaruit blijkt dat van haar niet redelijkerwijze zou kunnen worden verwacht dat zij zich beroept op de beschermingsstatus die haar in Bulgarije reeds werd toegekend. Het vermoeden dat verzoeksters grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije zullen worden geëerbiedigd, wordt niet weerlegd.

Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op de individuele situatie van verzoekster verhinderen. Aangezien aan verzoekster reeds een internationale beschermingsstatus werd toegekend in Bulgarije die als toereikend wordt beoordeeld, diende de commissaris-generaal niet opnieuw te bepalen of zij nood heeft aan een dergelijke status.

De beoordeling of verzoekster een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico loopt op ernstige schade in haar land van herkomst dient slechts te worden gemaakt indien het vermoeden dat de haar toegekende bescherming in Bulgarije effectief is, wordt ontkracht. Verzoekster blijft op dit punt in gebreke.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen januari tweeduizend vijftientig door:

A. DE SMET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET